

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αρμόδια: Βασιλική Μπόλου
Βοηθός Συνήγορος του Καταναλωτή

Εισηγήτρια:

Δρ. Ζέτα Θεοχαροπούλου
Ειδική Επιστήμονας
Τηλ.: 210-6460276
E-mail: gtheocha@synigoroskatanaloti.gr

Αθήνα, 15 Δεκεμβρίου 2008
Αριθ. Πρωτ. : 1684

ΠΡΟΣ:

1. Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

2. Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΣΑ

ΚΟΙΝ.:

1. Τράπεζα της Ελλάδος
Διεύθυνση Εποπτείας Πιστωτικού Συστήματος
Αμερικής 3
10250 Αθήνα

2. Ελληνική Ένωση Τραπεζών
Αμερικής 21Α
10672 Αθήνα

ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΥΣΤΑΣΗ

(Άρθρο 4 παρ. 5 ν. 3297/2004)

Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων μας, κατ' άρθρο 4 παρ. 5 του ν. 3297/2004 (ΦΕΚ 259 Α'), με σκοπό τη συναινετική επίλυση της διαφοράς που ανέκυψε, κατόπιν της από 02.11.2006 αναφοράς της Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΣΑΣ (αριθ. πρωτ. εισερχ. 1472),

μεταξύ της εν λόγω καταναλώτριας και της Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ, σας αποστέλλουμε την παρούσα για να σας γνωρίσουμε τα κάτωθι:

Κατόπιν ενδελεχούς ελέγχου του φακέλου της υπό κρίση διαφοράς και μετά τη συνάντηση προς επίτευξη συμβιβασμού που έλαβε χώρα στα γραφεία της Αρχής, στις 07.11.2007, προβαίνουμε στις ακόλουθες διαπιστώσεις:

A. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1. Η Ανεξάρτητη Αρχή «Συνήγορος του Καταναλωτή» δέχθηκε στις 2 Νοεμβρίου 2006 την αναφορά της Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΣΑΣ, στην οποία δόθηκε ο αριθ. πρωτ. 1472. Με το από 21.02.2007 (αριθ. πρωτ. 632) έγγραφο της Αρχής διαβιβάστηκε στην Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ η παραπάνω αναφορά και τα από 08.11.2006 (αριθ.πρωτ.1576) συμπληρωματικά έγγραφα με τα οποία της ζητήθηκε να εκθέσει τις απόψεις της. Με το από 14.05.2007 έγγραφό της, το οποίο έλαβε αριθ. πρωτ. εισερχ. Β/937/21.05.07, η Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ εξέθεσε τις απόψεις της. Με το υπ' αριθμ. πρωτ. Β/1059/31.05.2007, η καταγγέλλουσα προσκόμισε στην Αρχή έγγραφο με συμπληρωματικά στοιχεία το οποίο διαβιβάστηκε στην Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ με το από 23.10.2007 (Β/2737) έγγραφό μας και συγχρόνως κλήθηκαν τα εμπλεκόμενα μέρη για να συμμετάσχουν σε διαδικασία συμβιβασμού στις 07 Νοεμβρίου 2007, ημέρα Τετάρτη και ώρα 11.30 π.μ. στα γραφεία της Αρχής.

2. Στην έγγραφη καταγγελία της, η Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΣΑ, ιδιωτική υπάλληλος, αναφέρει ότι είχε υπογράψει το 1989 ως εγγυήτρια σε σύμβαση χορήγησης πιστωτικής κάρτας υπέρ τρίτου προσώπου. Παρά το γεγονός ότι από το 1991 ο κάτοχος της κάρτας σταμάτησε να πληρώνει το υπόλοιπο της κάρτας, ενώ από το 1993 η κάρτα ακυρώθηκε, η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε από την Τράπεζα για την ύπαρξη του χρέους μόλις την 21.09.2006, ήτοι 15 χρόνια αφότου το χρέος είχε καταστεί ληξιπρόθεσμο. Εντωμεταξύ, ο πρωτοφειλέτης είχε αποβιώσει το 2001. Η εγγυήτρια καταγγέλλει την Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ για αδικαιολόγητη ολιγωρία να την ειδοποιήσει εγκαίρως. Υπό την απειλή της έναρξης δικαστικών ενεργειών εναντίον της και εντός 20 ημερών από την ενημέρωση που έλαβε από την Τράπεζα για την ύπαρξη του χρέους, αναγκάστηκε να δεχθεί διακανονισμό της οφειλής και να καταβάλει 1.500 ευρώ προς εξόφληση του χρέους.

3. Κατά τη μελέτη της κρινόμενης καταναλωτικής διαφοράς και για την έκδοση της παρούσας σύστασης – πόρισμα, λήφθηκαν κυρίως υπόψη τα κατωτέρω έγγραφα:

α) Η από 02.11.2006 (αριθμ.πρωτ. 1472) αναφορά της καταγγέλλουσας και τα από 08.11.2006 (αρ.πρωτ. 1576) συμπληρωματικά έγγραφα αυτής.

β) Η από 14.05.2007 (αριθμ.πρωτ. εισερχ. Β/937/21.05.2007) απάντηση της Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ στην αναφορά της καταγγέλλουσας.

γ) Η από 31.05.2007 (αριθμ.πρωτ. Β/1059/31.05.2007) απάντηση της καταγγέλλουσας στην από 14.05.2007 επιστολή της Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ.

B. ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 4 του Ν. 2251/1994, **ο εγγυητής εμπίπτει στην έννοια του καταναλωτή** και προστατεύεται από τον εν λόγω νόμο, αφού προσέρχεται στην τράπεζα ως πελάτης και είναι αποδέκτης των υπηρεσιών της (ΕφΑθ 5253/2003). Μετά την πρόσφατη τροποποίηση με το Ν. 3587/2007 ο εγγυητής ρητά αναφέρεται στο άρθρο 1 παρ. 4 του Ν. 2251/1994. Επίσης, ο εγγυητής καταναλωτικού δανείου ή σύμβασης χορήγησης πιστωτικής κάρτας εμπίπτει στο προστατευτικό πεδίο του Ν. 2251/1994 δεδομένου ότι δεν προβαίνει στην παροχή εγγύησης με σκοπό το μετέπειτα, έμμεσο έστω, κερδοσκοπικό όφελος αλλά στην κάλυψη καθαρά ατομικών οικονομικών αναγκών (Βλ. Ι.Καράκωστα, Δίκαιο Προστασίας Καταναλωτή, Νομική Βιβλιοθήκη 2004, 107). Επιπλέον, ο εγγυητής, ο οποίος συναλλάσσεται με την προμηθεύτρια τράπεζα, έχει την ίδια ανάγκη προστασίας με το δανειολήπτη απέναντι στους προδιατυπωμένους όρους των συμβάσεων, που συνάπτει με αυτήν (Τράπεζα), καθόσον η τελευταία, εκμεταλλεζόμενη τη διαπραγματευτική της υπεροχή απέναντι σ' αυτόν (εγγυητή), του επιβάλλει τη δική της συμβατική τάξη (Βλ. Σταθόπουλου/Χιωτέλλη/Αυγουστιανάκη, Κοινοτικό Αστικό Δίκαιο, 1995, σελ.47, Γ.Μεντή, Γενικοί Όροι Συναλλαγών σε καταναλωτικές και εμπορικές συμβάσεις, 2000, σελ.14 επ.).

2. Ειδικότερα, στη διάταξη της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 προβλέπεται ότι οι γενικοί όροι συναλλαγών που έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή απαγορεύονται και είναι άκυροι. Ωστόσο, ο καταχρηστικός χαρακτήρας γενικού όρου ενσωματωμένου σε σύμβαση κρίνεται αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών τις οποίες αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία αυτή εξαρτάται. Κατά δε την **παρ.7 περ.ιγ'** του ίδιου ως άνω άρθρου, **καταχρηστικοί**, ενδεικτικά, είναι **οι ΓΟΣ που μεταξύ άλλων... αποκλείουν ή περιορίζουν υπέρμετρα την ευθύνη του προμηθευτή**. Η ανωτέρω περίπτωση (ιγ') αποτελεί μία από τις ενδεικτικά αναφερόμενες στο νόμο περιπτώσεις γενικών όρων που θεωρούνται ex lege ως καταχρηστικοί χωρίς να απαιτείται ως προς αυτούς και η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας της παρ.6 του άρθρου 2 του Ν.2251/1994. Γίνεται, εξάλλου δεκτό ότι ο σχετικός γενικός όρος θεωρείται, άνευ ετέρου, καταχρηστικός (βλ. ενδεικτικά ΑΠ 1219/2001) και αποτελεί εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 του ΑΚ, βάσει του οποίου η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν

υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Επιπλέον, η κατά το άρθρο 288 του ΑΚ, εκπλήρωση των υποχρεώσεων τόσο του οφειλέτη όσο και του δανειστή γίνεται όπως απαιτεί η καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη. Για την κρίση όμως της ακυρότητας ή μη ως καταχρηστικού του όρου αυτού λαμβάνεται υπόψη κατά κύριο λόγο το συμφέρον του καταναλωτή με συνεκτίμηση τόσο της φύσης των αγαθών ή υπηρεσιών τις οποίες αφορά η σχετική σύμβαση όσο και του σκοπού της τελευταίας, πάντοτε δε στα πλαίσια επίτευξης σχετικής ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών (Βλ. ΑΠ 430/2005). Ως μέτρο δε ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση (Βλ. ΕφΑθ 5253/2003).

3. Περαιτέρω, η διάταξη του άρθρου 852 του ΑΚ προβλέπει ότι ο εγγυητής ευθύνεται για την έκταση που έχει κάθε φορά η κύρια οφειλή, και ιδίως για τις συνέπειες του πταίσματος ή της υπερημερίας του πρωτοφειλέτη, στο δε **άρθρο 862 του ΑΚ προβλέπεται ότι ο εγγυητής ελευθερώνεται εφόσον από πταίσμα του δανειστή έγινε αδύνατη η ικανοποίησή του από τον οφειλέτη**. Ωστόσο, στην περίπτωση του άρθρου 862 του ΑΚ, όπου προϋπόθεση εφαρμογής είναι η υπαίτια ματαίωση της ικανοποίησης του δανειστή από τον οφειλέτη, μπορεί με αντίθετη εκ των προτέρων συμφωνία, να παραιτηθεί ο εγγυητής από την ελευθέρωσή του, αλλά μόνο για την περίπτωση που η ικανοποίηση του δανειστή ήθελε καταστεί αδύνατη από ελαφρά αμέλειά του, καθόσον σε περίπτωση που συντρέχει δόλος ή βαριά αμέλειά του η σχετική συμφωνία θα προσέκρουε στη διάταξη της παρ.1 του άρθρου 332 ΑΚ, η οποία προβλέπει ότι είναι άκυρη κάθε εκ των προτέρων συμφωνία με την οποία αποκλείεται ή περιορίζεται η ευθύνη από δόλο ή βαριά αμέλεια (ΟλαΠ 6/2000, ΕΛΔ 41/337). Επιπλέον, από τις διατάξεις του προαναφερθέντος άρθρου 862 ΑΚ συνάγεται ότι οι **προϋποθέσεις ελευθέρωσης του εγγυητή από την ευθύνη του** είναι, αφενός μεν, **η επιγενόμενη αδυναμία** του οφειλέτη προς ικανοποίηση του δανειστή, αφετέρου δε, το **πταίσμα** του τελευταίου το οποίο τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με την αδυναμία. Το εν λόγω πταίσμα μπορεί να είναι οποιουδήποτε βαθμού και να εκδηλώνεται ακόμα και με παραλείψεις, ένεκα των οποίων έγινε αδύνατη η ικανοποίηση του δανειστή από τον πρωτοφειλέτη, όπως είναι για παράδειγμα η από αμέλεια μη είσπραξη της κύριας οφειλής. **Τέτοια αδυναμία ικανοποίησης του δανειστή, επαγόμενη την ελευθέρωση του εγγυητή, συντρέχει και όταν ο δανειστής, μετά τη λήξη της προθεσμίας καταβολής του χρέους αμέλησε για αρκετό χρόνο να επιδιώξει την είσπραξη και ο πρωτοφειλέτης έγινε ύστερα αναξιόχρεος** (βλ. Βασ. Βαθρακοκοίλη, ΕρμΑΚ, Αθήνα 2006, σελ.596-597). Στην περίπτωση αυτή **δικαιούται ο καταβάλλον εγγυητής να αναζητήσει, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 904 επ. του ΑΚ, ό,τι κατέβαλε ως αχρεώστητο**.

4. Εξάλλου, γίνεται δεκτό ότι **όρος συμβατικός που προβλέπει την παραίτηση του εγγυητή από την ένσταση του άρθρου 862 ΑΚ είναι καταχρηστικός γιατί προσκρούει στις διατάξεις της παρ. 6 και 7 εδ.ιγ' του άρθρου 2 του Ν.2251/1994** (βλ. ΕφΑθ 5253/2003). Τούτο δε διότι σκοπός της ρύθμισης του άρθρου 862 ΑΚ είναι η προστασία του εγγυητή από υπαίτιες και εν γένει αυθαίρετες ενέργειες του δανειστή και από τον κίνδυνο της απροσδόκητης εξέλιξης της συναλλαγματικής σχέσης εις βάρος του εγγυητή αντίθετα από τις εύλογες προβλέψεις και τις προσδοκίες του τελευταίου. Η σχετική διάταξη μεταξύ άλλων έχει τεθεί για να επιφέρει μία δίκαιη εξισορρόπηση των εκατέρωθεν συμφερόντων των συμβαλλομένων μερών, ενώ όταν **ο εγγυητής παραιτείται από το δικαίωμα που του παρέχει αυτή, αποδυναμώνεται από κάθε προστασία απέναντι από οποιαδήποτε υπαίτια ή ανυπαίτια αυθαίρετη ενέργεια της τράπεζας, αφού η τελευταία μπορεί να μην επιδεικνύει την επιμέλεια και σύνεση που απαιτείται για την εξασφάλιση της ικανοποίησης της απαίτησής της, προκαλώντας έτσι ζημιά στον εγγυητή**. Με τον τρόπο, όμως αυτό περιορίζεται υπέρμετρα η ευθύνη της τράπεζας, καθόσον συγχωρείται στην τελευταία να ζημιώσει τον εγγυητή χωρίς να επιφυλάσσεται αντίστοιχο δικαίωμα προστασίας στον ίδιο από αυθαίρετες ενέργειες εκείνης, ενώ διαταράσσεται και η ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών προδήλως εις βάρος του εγγυητή (βλ. ΕφΑθ 5253/2003).

5. Τέλος, με τις διατάξεις της ΠΔ/ΤΕ 2501/2002 προβλέφθηκε η υποχρέωση των πιστωτικών ιδρυμάτων για **αναλυτική ενημέρωση των εγγυητών ως προς το ύψος των οφειλών** (κεφάλαιο, τόκους και πάσης φύσεως επιβαρύνσεις) **εντός 30 ημερών από την περιέλευση των οφειλετών σε υπερημερία** (Κεφάλαιο Γ, αριθμ.4).

Γ. ΥΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗΣ

1. Στην κρινόμενη περίπτωση η καταγγέλλουσα είχε υπογράψει στις 7.2.1989 ως εγγυήτρια σε σύμβαση χορήγησης πιστωτικής κάρτας και είχε εγγυηθεί στη "Δήλωση εγγύησης" με τους παρακάτω όρους: "Δηλώνω ότι εγγυώμαι υπέρ του παραπάνω κατόχου για την εκπλήρωση όλων ανεξαιρέτως των υποχρεώσεων, κυρίων και παρεπομένων, αυτού προς την Τράπεζα, τις συνεργαζόμενες επιχειρήσεις και τις Αρχές της χώρας, που θα προκύψουν από τη σύμβαση που αναφέρθηκε παραπάνω και τη χρήση της κάρτας ή των καρτών, κυρίων και πρόσθετων ή ταυτάριθμων, και για οποιοδήποτε ποσό, συμπεριλαμβανομένου και του σημερινού υπολοίπου της οφειλής του κυρίου κατόχου και των προσθέτων ή ταυτάριθμων μελών, σαν πρωτοφειλέτης υποχρεούμενος να σας καταβάλω αυτό αμέσως μόλις προσκληθώ, ότι παραιτούμαι εκ των προτέρων από το ευεργέτημα της διζήσεως, όπως επίσης και από τις ενστάσεις των άρθρων 853, 862, 863, 864, 865, 867, και 868 του Αστικού Κώδικα και ότι έλαβα γνώση της αποδοχής της εγγύησης αυτής από την Τράπεζα αυθημερόν. Τέλος δηλώνω ότι αποδέχομαι από τώρα οποιαδήποτε μεταβολή των όρων της

παραπάνω κυρίας σύμβασης συμπεριλαμβανομένης και της τροποποίησης του ποσού μέχρι του οποίου επιτρέπεται η χρήση της κάρτας ή των καρτών.”

Ο κάτοχος της πιστωτικής κάρτας έπαψε, όμως, από το 1991 να πληρώνει το υπόλοιπο της κάρτας, το οποίο ανερχόταν σε 180.000 δρχ. (ήτοι 522,00 ευρώ) περίπου και για το λόγο αυτό η κάρτα ακυρώθηκε το 1993. Ωστόσο, η καταγγέλλουσα ενημερώθηκε για πρώτη φορά από την Τράπεζα για την ύπαρξη χρέους ύψους 4.288,66 ευρώ την 21.09.2006, ήτοι 15 χρόνια αφότου το χρέος είχε καταστεί ληξιπρόθεσμο, **ο δε πρωτοφειλέτης είχε ήδη αποβιώσει το 2001.**

Στην ενημερωτική επιστολή που εστάλη στην καταγγέλλουσα από πληρεξούσια δικηγόρο της Τράπεζας την 21.09.06 αναφέρονται μεταξύ άλλων τα ακόλουθα: “Δυστυχώς βρισκόμαστε στην δυσάρεστη θέση να προβούμε σε δικαστικά μέτρα εναντίον σας (διαταγή πληρωμής και κατάσχεση περιουσιακών στοιχείων) εάν μέχρι την 10-10-06 δεν εξοφλήσετε την ως άνω οφειλή σας ή δεν προβείτε στην υπογραφή διακανονισμού σε οποιοδήποτε υποκατάστημα της X ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ”. Η καταγγέλλουσα, υπό την απειλή της έναρξης δικαστικού αγώνα και προς αποτροπή επικείμενης αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος της, ήρθε αμέσως σε επικοινωνία με την αρμόδια δικηγόρο της Τράπεζας και συμφώνησε να καταβάλει 1.500,00 ευρώ προς εξόφληση του χρέους, σημειώνεται δε ότι το ετήσιο εισόδημά της κατά το χρόνο εκείνο ανερχόταν σε 5.500,00 ευρώ, ήταν διαζευγμένη και μητέρα δύο παιδιών (15 και 19 ετών) τα οποία συντηρούσε και σπούδαζε.

2. Από τη γραμματική διατύπωση του προεκτεθέντος όρου της Δήλωσης εγγυήσεως που συνομολόγησε η καταγγέλλουσα συνάγεται ότι ο εν λόγω ΓΟΣ σαφώς προσκρούει τόσο στις προαναφερόμενες ειδικές διατάξεις του άρ.2 παρ.7 εδ. ιγ' του Ν.2251/1994, όσο και στη γενική διάταξη του άρ.2 παρ.6 αυτού, διότι ο βαθμός της αποκλίσεως από το άρθρο 862 του ΑΚ είναι τέτοιος, ώστε να επιφέρει ματαίωση του σκοπού της θέσπισής του, που δεν είναι άλλος παρά η δίκαιη εξισορρόπηση των τυπικών συμφερόντων των συμβαλλόμενων μερών. Συνακόλουθα, επιφέρει διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων μεταξύ της Τράπεζας και της εγγυήτριας σε βάρος όμως της τελευταίας. Με την πρακτική εφαρμογή του όρου αυτού από τη συγκεκριμένη τράπεζα επήλθε ματαίωση του σκοπού της σύμβασης της εγγυήσης, ο οποίος αποβλέπει στην εξασφάλιση της Τράπεζας για την ικανοποίηση της απαίτησής της από τη δανειακή σύμβαση και όχι στην οικονομική αποδυνάμωση του εκάστοτε εγγυητή. Πράγματι, η καταγγέλλουσα στερούμενη του δικαιώματος του ανωτέρω άρθρου, αποδυναμώθηκε από κάθε προστασία απέναντι σε οποιαδήποτε υπαίτια ή ανυπαίτια αυθαίρετη ενέργεια της Τράπεζας. Από την πλευρά της η Τράπεζα εκμεταλλευόμενη την ανωτέρω Δήλωση εγγυήσης ολιγόρησε αδικαιολόγητα επί μία 15ετία τόσο να πληροφορήσει την εγγυήτρια για το υπάρχον χρέος, όσο και να αξιώσει έγκαιρα την εξόφλησή του από τον πρωτοφειλέτη, καθόσον μετά το θάνατο του τελευταίου, ήταν εξαιρετικά δύσκολο για την Τράπεζα να αναζητήσει τους κληρονόμους του, διότι αυτός ήταν κάτοικος εξωτερικού. Η Τράπεζα στην προκειμένη περίπτωση άσκησε καταχρηστικά

το δικαίωμα για ικανοποίηση της απαίτησής της κατά της εγγυήτριας (άρθρο 281ΑΚ), αφού contra στις διατάξεις του άρθρου 288 του ΑΚ, χωρίς να την ενημερώσει έγκαιρα, την απείλησε ότι θα θέσει άμεσα σε κίνηση τη διαδικασία αναγκαστικής σε βάρος της εκτέλεσης. Συνεπώς, **στη "Δήλωση εγγύησης" ο Γενικός Όρος Συναλλαγών περί παραιτήσεως της εγγυήτριας από την ένσταση του άρθρου 862 του ΑΚ είναι άκυρος.** Συνέπεια της ακυρότητας του παραπάνω όρου είναι ότι **διατηρούνται σε πλήρη ισχύ τα δικαιώματα που απορρέουν από τη διάταξη του άρθρου 862 του ΑΚ υπέρ της καταγγέλλουσας εγγυήτριας.**

3. Επειδή η ολιγωρία της Τράπεζας τόσο να ενημερώσει την εγγυήτρια όσο και να απαιτήσει το χρέος από τον πρωτοφειλέτη επί μία 15ετία οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα της πρώτης και συνιστά περίπτωση αμέλειας εκ μέρους της, η παραίτηση της εγγυήτριας από το δικαίωμα του άρθρου 862 ΑΚ είναι επιπροσθέτως άκυρη ως αντιβαίνουσα και στις διατάξεις του προαναφερθέντος άρθρου 332 παρ.1 ΑΚ. Εξάλλου, το γεγονός ότι η εγγυήτρια είχε αλλάξει διεύθυνση κατοικίας χωρίς να ενημερώσει σχετικά την Τράπεζα δεν συνιστά βάσιμο λόγο δικαιολογούντα την πολυετή καθυστέρηση της Τράπεζας να κινήσει εγκαίρως τις νομικές διαδικασίες σε βάρος της τελευταίας, ενώ γεγονός που επιτείνει την ευθύνη της Τράπεζας αποτελεί η διαπίστωση ότι η διεύθυνση κατοικίας στην οποία τελικά βρέθηκε η εγγυήτρια ήταν εξ αρχής δηλωμένη στη Δήλωση εγγύησης του 1989 σε ακίνητο ιδιοκτησίας της τελευταίας, η δε Τράπεζα δεν προσκόμισε αντίγραφα παλαιότερων επιστολών προς την καταγγέλλουσα που να αποδεικνύουν την έγκαιρη ενημέρωσή της για το υφιστάμενο χρέος.

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω, γίνεται δεκτό ότι στην προκειμένη περίπτωση συντρέχουν οι προϋποθέσεις ελευθέρωσης της εγγυήτριας από την ευθύνη της, λόγω **επιγενόμενης αδυναμίας** του οφειλέτη να εκπληρώσει την απαίτηση της Τράπεζας (θάνατος τούτου), το δε πταίσμα της Τράπεζας τελεί σε **ουσιώδη συνάφεια** με την αδυναμία εκπλήρωσης της συμβατικής ενοχής, λόγω της μακροχρόνιας ολιγωρίας της τόσο στην ικανοποίησή της από τον πρωτοφειλέτη, καθόσον από το 1993 που ακυρώθηκε η κάρτα έως τον θάνατο του τελευταίου το 2001 μεσολάβησαν 8 έτη χωρίς να αναζητηθεί αυτός, όσο και στην αναζήτηση της εγγυήτριας (καταγγέλλουσας) μετά το 2001 (έτος θανάτου πρωτοφειλέτη). **Κατά συνέπεια η καταγγέλλουσα εγγυήτρια δικαιούται να αναζητήσει ό,τι κατέβαλε εν αγνοία της ακυρότητας της παραίτησής της από την ένσταση του 862 του ΑΚ, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 904 επ. του ΑΚ ως αχρεωστήτως καταβληθέντα.**

Δ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ – ΣΥΣΤΑΣΗ

Κατόπιν των ανωτέρω, ο Συνήγορος του Καταναλωτή:

I. Απευθύνει σύσταση προς την Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ να καταβάλει στην Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΣΑ το χρηματικό ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500,00) ευρώ ήτοι το ποσό που εισέπραξε στις 30.10.2006 από την καταγγέλλουσα-εγγυήτρια, ως αχρεωστήτως καταβληθέν βάσει των διατάξεων περί αδικαιολόγητου πλουτισμού των άρθρων 904 επ. του ΑΚ.

II. Καλεί την Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ να του γνωστοποιήσει εγγράφως εντός δέκα (10) ημερών, εάν αποδέχεται τα διαλαμβανόμενα στην παρούσα έγγραφη σύσταση.

III. Αποφασίζει ότι σε περίπτωση που η Χ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΤΡΑΠΕΖΑ δεν αποδεχθεί τα διαλαμβανόμενα στην παρούσα σύσταση, τότε ο Συνήγορος του Καταναλωτή θα ενεργήσει σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην παρ.5 του άρθρου 4 του Ν. 3297/2004 (ΦΕΚ Α' 259/23.12.04).

Ο ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ

Ευάγγελος Ζερβέας

Εσωτερική Διανομή:

Γραφείο Βοηθού Συνηγόρου του Καταναλωτή

κ. Β. Μπώλου